

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 411/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Dudíťa a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Pol'nohospodárska Pôda s. r. o.**, Sibírska 55, Bratislava, IČO 44 138 369, zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 223, Zvolen, IČO 36 861 723, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavol Konečný, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 105/2021 z 20. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou domáhala proti žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) určenia, že je výlučnou vlastníčkou v ústavnej sťažnosti špecifikovaného pozemku ku dňu jeho vyvlastnenia. V čase podania žaloby bola ako vlastníčka evidovaná žalovaná napriek tomu, že vlastnícke právo k spornému pozemku previedla na sťažovateľku. Okresný úrad Nitra vyhovel protestu prokurátora a rozhodnutie o povolení vkladu č. V 5399/2015 z 29. júla 2015, ktorým povolil na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech sťažovateľky, zrušil.

3. Následne došlo zo strany žalovanej k ďalším prevodom vlastníckeho práva. Bola uzatvorená kúpna zmluva so spoločnosťou MH Invest, s. r. o., a následne kúpna zmluva medzi MH Invest, s. r. o., a MH Invest II, s. r. o. Právoplatným rozhodnutím Okresného úradu Nitra č. k. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 z 18. augusta 2016 došlo k vyvlastneniu sporného pozemku v prospech spoločnosti MH Invest II, s. r. o., a k uloženiu finančných prostriedkov za vyvlastnenie do úschovy.

4. Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) uznesením z 9. novembra 2018 pripustil zmenu žaloby a následne rozsudkom č. k. 14 C 127/2016-230 z 9. novembra 2018 žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 9/2020 z 31. marca 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorý sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu.

5. Tento dôvod považuje sťažovateľka za „*pohodlný dôvod*“ zamietnutia žaloby bez toho, aby sa konajúci súd musel zaoberať meritom veci a argumentáciou sťažovateľky. Otázku vlastníctva je oprávnený riešiť len súd, a to aj v prípade, keď právny titul (kúpna zmluva) preukazuje právo inej osoby. Sťažovateľka zastáva názor, že v danej veci nemohla petit žaloby formulovať napr. ako určenie platnosti kúpnej zmluvy, pretože vzhľadom na ďalšie prevody vlastníckeho práva k dotknutej nehnuteľnosti pred vyvlastnením to nemohlo byť smerodajné. Rovnako sťažovateľka nemohla podať žalobu na plnenie, keďže je vylúčené, aby bola úspešná (došlo k vyvlastneniu a uloženiu finančných prostriedkov do úschovy). Rozsudok krajského súdu je preto v rozpore so zásadou zákazu odmietnutia spravodlivosti.

6. Podľa názoru sťažovateľky neexistuje žiaden zákonný dôvod uprednostniť spoločnosť MH Invest, s. r. o., alebo spoločnosť MH Invest II, s. r. o., a ich právnu ochranu pred vlastníckym právom sťažovateľky. Pokiaľ krajský súd odvodzuje svoje právne závery od vyvlastnenia ako originárneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva a s tým súvisiacej nemožnosti určenia vlastníckeho práva do minulosti, súčasne opomína zohľadniť, že na krajskom súde sa pod sp. zn. 11 S 259/2016 vedie konanie o zrušenie rozhodnutia o vyvlastnení.

7. Podľa názoru krajského súdu žaloba sťažovateľky nie je účinným právnym nástrojom ochrany jej práv, bez tohto určenia jej právo nebude ohrozené ani neisté, keďže tvrdené vlastnícke právo sa týka vzťahu medzi spoločnosťami MH Invest, s. r. o., a MH Invest II, s. r. o. Podľa sťažovateľky je však stále aktuálna otázka vyplatenia náhrady za vyvlastnenie, ktorá dosiaľ nebola vyplatená pre pochybnosti o tom, kto je veriteľom. Sťažovateľkino právo je stále ohrozené a neisté v dôsledku pochybného nadobudnutia sporného pozemku spoločnosťou MH Invest, s. r. o., a MH Invest II, s. r. o., pretože ani v jednom prípade uzatvorenia kúpnej zmluvy nešlo o platný právny úkon z dôvodu nenaplnenia podmienok platnosti v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, ako aj z dôvodu, že nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka. Dokonca podľa sťažovateľky mohlo ísť o simulované právne úkony, čomu nasvedčuje skutočnosť, že spoločnosť MH Invest, s. r. o., nadobudla dotknutý pozemok na základe kúpnej zmluvy, následne ho previedla na spoločnosť MH Invest II, s. r. o., a napokon podala návrh na vyvlastnenie v jej prospech, ktorému bolo vyhovené. Týmto postupom skomplikovala sťažovateľke možnosť domôcť sa svojich práv súdnou cestou.

8. Krajský súd ďalej poukázal na predkupné právo štátu a uviedol, že zmluvná voľnosť účastníkov zmluvného vzťahu je obmedzená priamo zo zákona, teda vlastníci sporných pozemkov sú povinní v prípade zamýšľaného predaja tieto prednostne ponúknuť štátu. Neprihliadnutie katastrálneho

úradu v konaní o povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na inštitút zákonného predkupného práva štátu je v rozpore s účelom a cieľmi zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a to aj vtedy, pokiaľ vzniklo *ex lege* po uzavretí kúpnej zmluvy. Skutočnosti, ktoré nastali po prevode vlastníckeho práva, založili dodatočnú nemožnosť plnenia.

9. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ako aj návrh na odklad právoplatnosti, o ktorom nebolo vôbec rozhodnuté. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 9 Cdo 105/2021 z 20. apríla 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) dovolanie odmietol.

10. Sťažovateľka uviedla, že najvyšší súd k ňou namietanej nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu skonštatoval, že obsah spisu nedáva podklad na záver, že krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Naopak, odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, ktoré spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia, a nezistil ani vadu prekvapivosti súdneho rozhodnutia. Sťažovateľka zdôraznila, že posúdenie, či sa súd neodklonil od judikatúrnych záverov, závisí od porovnania skutkových okolností v citovanej judikatúre a konkrétnom posudzovanom prípade, pričom odlišnosť skutkového stavu môže aplikáciu judikatúrnych záverov aj vylúčiť. Podľa sťažovateľky ani jedno z najvyšším súdom citovaných rozhodnutí nevychádzalo z obdobného skutkového stavu. V posudzovanom prípade sťažovateľka nemala inú možnosť, ako domáhať sa určenia svojho práva súdnou cestou. Ak k tomu nedošlo pre nesprávne posúdenie otázky naliehavého právneho záujmu, nemožno tvrdiť, že sťažovateľka svojou procesnou aktivitou mala možnosť uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia.

11. Sťažovateľka aktuálne nevlastní dotknutý pozemok, nebola je vyplatená náhrada (nachádza sa v úschove okresného súdu), na požadovanom určení nemá podľa najvyššieho súdu naliehavý právny záujem a nemôže podať ani žalobu na plnenie, súd finančné prostriedky nevydal pre prebiehajúce súdne konania vrátane posudzovaného konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľka predovšetkým nesúhlasí s právnym názorom konajúcich všeobecných súdov o neexistencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva k spornému pozemku ku dňu jeho vyvlastnenia (spätne). Je toho názoru, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení je daný už len z toho dôvodu, že bez tohto určenia je jej právne postavenie neisté a jej práva sú ohrozené. Sťažovateľka v prevažujúcej časti ústavnej sťažnosti podrobila kritike rozsudok krajského súdu, prezentujúc vlastné názory a predstavy o skutkových okolnostiach sporu a riešení právnych otázok. Aj procesný postup krajského súdu bol podľa sťažovateľky nesprávny, keďže ak súd žalobe nevyhoví pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, nezaoberá sa posúdením merita veci. Najvyšší súd ako dovolací súd napriek argumentácii

sťažovateľky uvedenej v dovolaní neidentifikoval ňou namietané nedostatky rozhodnutia odvolacieho súdu, ale arbitrárnym spôsobom dovolanie odmietol ako neprípustné.

13. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018).

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov ani nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

15. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „*pánmi zákonov*“, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

16. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

17. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že sťažovateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, ako aj z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

18. Najvyšší súd po všeobecnej charakteristike prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP v podstatnom uviedol, že oba súdy nižšej inštancie v odôvodnení svojich rozhodnutí popísali obsah skutkových tvrdení strán, výsledky vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenie i právne predpisy, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne názory. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu sa vysporadúva so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami zistenými dokazovaním, ako aj právnymi závermi, na základe ktorých krajský súd dospel k záveru o správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý zamietol žalobu sťažovateľky pre nedostatok naliehavého právneho

záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva sťažovateľky k spornému pozemku. Okolnosti, ktoré viedli krajský súd k predmetnému právnomu záveru, sú konkrétne uvedené v bodoch 23 a 24 odôvodnenia, v ktorých sa krajský súd dostatočne presvedčivo vysporiadal s odvolacou argumentáciou sťažovateľky. V bodoch 25 a 26 krajský súd uviedol ďalšie právne úvahy k namietanému nevysporiadaniu sa okresného súdu s otázkou predkupného práva a s ním spojenou dodatočnou nemožnosťou plnenia. Najvyšší súd sa tiež vysporiadal so sťažovateľkou namietanou prekvapivosťou odvolacieho rozhodnutia, keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd na posudzovaný prípad neaplikoval žiadne ustanovenie právneho predpisu, ktoré by nebolo dosiaľ použité a bolo by pre vec rozhodujúce. Odvolacím súdom spomenuté ustanovenia v konaní o úschovách nezaložili v danej právnej veci zmenu v aplikácii rozhodnej právnej normy ani zmenu dôvodov právneho záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu podľa § 137 písm. c) CSP.

19. Ústavný súd po komplexnom posúdení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru o jeho ústavnej akceptovateľnosti vo vzťahu k odmietnutiu dovolania sťažovateľky vo vzťahu k dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP ako neprípustného, vychádzajúc zo skutočnosti, že najvyšší súd sa mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky a jemu predchádzajúcim postupom dostatočne zaoberal, čím poskytol jemu zverenú ochranu označeným právam, čo je pre ústavný súd pri posudzovaní napadnutého rozhodnutia podstatné.

20. V súvislosti s odmietnutím dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd v podstatnom konštatoval, že sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie otázky vecnoprávných a záväzkovoprávných účinkov zmluvy a otázky následkov spojených s predkupným právom, a to vo vzťahu k otázke neplatnosti kúpnej zmluvy ako právneho úkonu, kde sa podľa jej názoru odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (2 Cdo 184/2005, 1 Sžr 15/2012, 3 Cdo 239/2012, 1 Obdo 11/2011, 4 Cdo 56/2009 a Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 3236/2006) tým, že „*odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu, keď stotožnil vecnoprávne a obligačnéprávné účinky kúpnej zmluvy. To, že nedošlo k povoleniu vkladu znamená, že nenastali vecnoprávne účinky (vlastnícke právo nebolo zapísané do katastra). Uvedené skutočnosti však nebránia skúmať, či nastali obligačnéprávné účinky zmluvy (t.j. či bola zmluva platná). Žalobca má za to, že neexistoval žiaden hmotnoprávny dôvod neplatnosti zmluvy... Súd sa pri posudzovaní právnej otázky následkov spojených s predkupným právom odchyľil od ustálenej praxe, ktorá jednoznačne hovorí o tom, že následkom vecného predkupného práva nie je neplatnosť právneho úkonu, osoba oprávnená z predkupného práva sa môže domáhať od nadobúdateľa, aby mu vec ponúkol na predaj, alebo jej zostane predkupné právo zachované (§ 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka).*“. Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľkou naformulované otázky nekorešponujú s právnou otázkou, od ktorej vyriešenia záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu. Nosný dôvod, na základe ktorého bola nižšími súdmi žaloba zamietnutá, spočíval v právnom názore o nedostatku určovacej žaloby spočívajúcom v nenaplnení podmienky naliehavého právneho záujmu v zmysle § 137 písm. c) CSP. Inak povedané, v dovolaní namietané právne posúdenie týkajúce sa vyriešenia ňou vymedzených právnych otázok by mohlo mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), resp. b) CSP iba vtedy, ak by výsledok riešenia týchto otázok (ich posúdenia a vyhodnotenia) predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý bolo v spore rozhodnuté v jej neprospech.

21. Sťažovateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP a ako otázku v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu dosiaľ neriešenú označila 1. „*posúdenie otázky naliehavého*

právneho záujmu za situácie, ak je v katastri zapísaná poznámka o prebiehajúcim konaní podľa § 228 ods. 2 CSP, ktorá rozširuje právnu záväznosť na ďalšie subjekty, pretože hlavným argumentom pre označenie subjektov zapísaných v katastri je práve tá skutočnosť, aby rozhodnutie voči nim bolo právne záväzné“; 2. „otázka posudzovania pasívnej vecnej legitímácie pri určovacích žalobách, či naliehavý právny záujem nenahrádza pasívnu vecnú legitímáciu, ak existuje naliehavý právny záujem proti žalovanej“.

22. Vzhľadom na rozhodný dôvod zamietnutia žaloby (nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení) najvyšší súd konštatoval absenciu spojitosti medzi tým, čo bolo rozhodujúce pre právne posúdenie sporu, a nastolenou otázkou, teda ak existuje naliehavý právny záujem proti označenej žalovanej, či tento (ne)nahrádza jej (chýbajúcu) pasívnu vecnú legitímáciu. Takto nastolená právna otázka nezakladá opodstatnenosť relevantnej právnej argumentácie, pretože vychádza z neexistujúcej premisy týkajúcej sa existencie naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k žalovanej, i keď súdy konštatovali presný opak (neexistenciu takého právneho záujmu, čo sa sťažovateľke nepodarilo spochybníť), preto uvedená otázka nie je spôsobilá byť podkladom na vyslovenie prípustnosti dovolania žalobkyne podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, čo sa týka nesprávnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

23. Okrem uvedeného najvyšší súd konštatoval, že otázka potreby skúmania naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je otázkou, ktorá bola dovolacím súdom opakovane riešená (sp. zn. 8Cdo/156/2018, 4Cdo/1 34/2020). Najvyšší súd tiež poukázal na rozsudok vydaný v obdobnej právnej veci, ktorý prešiel testom ústavnosti (sp. zn. III. ÚS 117/2022), v ktorom ústavný súd konštatoval, že zamietnutie sťažovateľkinej žaloby nepredstavovalo odopretie spravodlivosti v podobe neochoty súdov konajúcich o jej určovacej žalobe zaoberať sa zodpovedajúcou vecnou argumentáciou a zaujal stanovisko že „... zamietnutie sťažovateľovej určovacej žaloby nie je záverom o tom, že mu nesvedčí právo na vyplatenie náhrady za vyvlastnenie, ale len dôsledkom toho, že sťažovateľ na presadzovanie tohto svojho hmotného práva zvolil neadekvátnu procesnú formu – žalobu o určenie vlastníckeho práva k dotknutej nehnuteľnosti“.

24. Ústavný súd považuje uvedené závery najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky podľa § 447 písm. f) CSP pre nevymedzenie dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP s ohľadom na argumentáciu sťažovateľky uvedenú v dovolaní, ako aj v ústavnej sťažnosti [vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP je jej argumentácia veľmi strohá] za dostatočne a presvedčivo zdôvodnené.

25. Ak sa sťažovateľka v závere ústavnej sťažnosti odvoláva na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 482/2021 z 1. júna 2022 vydaný v obdobnej veci, ktorým bolo vyslovené porušenie práv fyzickej osoby na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že v predmetnom rozhodnutí bola najvyššiemu súdu vytknutá neústavnosť jeho postupu pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania pre vadu zmätočnosti. Ústavný súd v ňom konštatoval, že odmietnutie dovolania v danej veci je výsledkom zjavnej chyby právneho posúdenia otázky prípustnosti dovolania, čo viedlo k záveru o tom, že súdna ochrana nebola dovolateľovi najvyšším súdom poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite (bod 37 nálezu ústavného súdu z 1. júna 2022). Z podstatných častí tohto nálezu ústavného súdu však nevyplýva to, čo tvrdí sťažovateľka, že k vysloveniu porušenia práv na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne

konanie došlo z dôvodu arbitrárnosti právneho posúdenia súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu.

26. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že najvyšší súd nerozhodol o jej návrhu na odloženie právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu, ústavný súd poukazuje na bod 46 odôvodnenia napadnutého uznesenia dovolacieho súdu, v ktorom uvádza, že nezistil splnenie podmienok na vyhovenie návrhu v zmysle § 444 ods. 2 CSP, preto v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľky aj rozhodnutie najvyššieho súdu vydané vo veci sp. zn. 4 SŽ 165/95 (uverejnené v časopise Zo súdnej praxe, 1997, č. 24), v ktorom konštatoval, že „*ak nie je na odklad dôvod, nevydáva osobitné rozhodnutie o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu vykonateľnosti*“. Túto skutočnosť poznačí v súdnom spise. Uvedený procesný postup možno z ústavnoprávneho hľadiska preto považovať za udržateľný (m. m. IV. ÚS 158/2022).

27. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Skutočnosť, že konajúce súdy v napadnutých rozhodnutiach vyslovili právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení označených práv. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu